

Rocznik sześćdziesiąty siódmy.

Urzędowy Oređownik Kościelny dla diecezji chełmińskiej.

Nr. 8.

Poniedziałek, 27-go października

1924.

Konta u P. K. O. w Poznaniu wzgl. Warszawie. — (Konta poniżej 200.000 są u P. K. O. Warszawa).

a) Nr. 200 331 Biskupi Jen. Wikarjat Chełmiński.	f) Nr. 200 717 Komitet Stow. Św. Bonifacego i Wojciecha.
b) Nr. 205 413 Kasa Kancelarji Biskupiej.	g) Nr. 205 576 Prokuratura seminarjum duchownego Pelplin — telef. 69.
c) Nr. 200 562 Kasa Kapituły Chełmińskiej.	h) Nr. 144 974 Dzieło św. Dziecięstwa Kraków, Kleparz 19.
d) Nr. 200 255 Kasa posiłkowa ks. ks. Emerytów diecezji Chełmińskiej.	i) Nr. 160 138 Rada diec. Chełmińskiej w Pelplinie (Tow. Misyjne).
e) Nr. 202 549 Directorium Sod. Ignatianae.	

Treść:

85. List Ojca św. do Ich Emiencyj Ks. Ks. Kardynałów Kakowskiego i Dalbora w przedmiocie zakupionego na rezydencję dla nuncjatury Apostolskiej w Warszawie domu.	88. Kolekta na kościół i plebanję w Kasparusie parafji Osiek.
86. Odezwa w sprawie składowania na zapłcenie kosztów za dom przeznaczony dla nuncjatury apostolskiej w Warszawie.	89. Reskrypt Ministerstwa Skarbu z dnia 31 lipca r. b. do Izb skarbowych w przedmiocie podatku majątkowego od majątków kościelnych.
87. W sprawie mszy św. odprawianych pod gołem niebem.	90. Pielgrzymka Polska do Rzymu w Roku Jubileuszowym 1925.
	91. Sodalitas Ignatiana. Sprawozdanie z walnego zebrania.
	92. Personalia.

85.

Odpis.

N. 34611

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ.

Agli Eminentissimi e Reverendissimi
Signor Cardinali

Aleksandro Kakowski

e

Edmundo Dalbor.

Eminenze Reverendissime.

Facendo seguito al telegramma recentemente inviato mi reco a gradita premura di esprimere di nuovo i vivi ringraziamenti ed il paterno compiacimento di Sua Santità per l'atto generoso con cui le LL. Eminenze Reverendissime e gli altri Vescovi della Polonia hanno voluto donare una nuova sede a cotesta Nunziatura Apostolica.

L'Augusto Pontefice vede con la piu viva soddisfazione come in tal modo si è provveduto al Suo Rappresentate una residenza decorosa e

veramente degna della nobile e cattolica Nazione Polacca; e mentre considera come fatto a sè stesso questo servizio reso alla Santa Sede, si compiace di riscontrare in esso un alto attestato di venerazione filiale e di attaccamento devoto alla Sua sacra Persona.

Nel partecipare pertanto alle LL. EE. e, per il loro tramite, a tutto l'Episcopato Polacco questi augusti sensi di Sua Santità, mi è grato di significar loro in pari tempo che il Santo Padre imparte di nuovo con effusione di animo l'Apostolica Benedizione per le LL. EE., per i singoli Vescovi e par tutto il Clero e popolo affidato alle loro cure.

Mentre bacio umilissimamente le mani dell' EE. LL., mi raffermo con sensi di profonda venerazione

Delle Loro Eminenze Reverendissime.

Dal Vaticano, 26. Settembre 1924.

Umil. mo e dev. mo servo

(—) P. Card. Gasparri.

Zgodność odpisu niniejszego z oryginałem
zaświadcza

Kanclerz Kurji
Tajny Szambelan Jego Świątobliwości:
K s. A l. F a j ę c k i.

Warszawa, dnia 2 października 1924 r.

N. 34611.

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANITATA.

Do Najdostojniejszych i Najprzewielebniejszych
księży kardynałów Aleksandra Kakowskiego
i Edmunda Dalbora.

Eminencje Najprzewielebniejsze.

Załatwiając telegram cojeno nasłany, z przy-
jemnością pospieszam na nowo wyrazić żywe po-
dziękowanie i Ojcowskie upodobanie Jego Świą-
tobliwości za akt wspaniałomyślny, którym Czci-
godne Eminencje Wasze i drodzy Biskupi Polscy
darować raczyli nową siedzibę tamtejszej Nuncja-
turze Apostolskiej.

Jego Świątobliwość uznaje z najwyższem za-
dowoleniem, że w ten sposób stworzono dla Jego
Przedstawiciela ozdobną a szlachetnego i kato-
lickiego narodu Polskiego prawdziwie godną rezy-
dencję. A gdy, jako fakt sam w sobie, tę przysłu-
gę Stolicy świętej uczynioną rozważa, mile na po-
tyka w niej wysokie zaświadczenie synowskiej
czci i oddanego przywiązania do Swej świętej
Osoby.

Przesyłając Waszym Eminencjom, a przez Nie-
całemu Episkopatowi Polskiemu one wniosłe u-
czucia Jego Świątobliwości, mile jednocześnie za-
znaczam, że Ojciec Święty udziela na nowo, z wy-
lanem sercem, błogosławieństwa Apostolskiego
Waszym Eminencjom, poszczególnym Biskupom
i całemu Duchowieństwu, oraz ludowi ich pieczy
powierzonemu.

Całując najpokorniej ręce Waszych Eminencji,
kreślę się z wyrazem głębokiego szacunku Wa-
szych Eminencji.

Z Watykanu, 26-go września 1924 r.

Pokorny i oddaay sługa

(—) P. Kardynał Gasparri.

86.

Nuncjusz Apostolski, przedstawiciel Ojca świę-
tego w Polsce, nie miał własnego mieszkania, lecz
był gościem na probostwie św. Aleksandra w War-
szawie. Biskupi Polscy, znając opinię kraju, oraz
aby uwiecznić wyniesienie pierwszego Nuncjusza
w Polsce na Stolicę św. Piotra, postanowili kupić
albo pobudować rezydencję dla przedstawiciela
Ojca św. Lecz stan marki Poiskiej stał na przeszkó-

dzie. Gdy się Ojciec św. o tem dowiedział, radził
wykonanie tego zamiaru odłożyć na później.

Otóż teraz nadarzyła się sposobność kupna ta-
kiego domu w pobliżu Belwederu, a że war-
tość pieniądza naszego, złotego, się ustaliła, i aby
nas inni nie uprzedzili, kupił go komitet Biskupów
Polskich. Ponieważ niema funduszków, trzeba było
— na razie — zaciągnąć pożyczkę bankową, która
trzeba niezwłocznie spłacić.

Na diecezję Chełmińską przypada 40 000 (czter-
dzieści tysięcy) złotych czyli 5 groszy na głowę.

Dla zebrania tych pieniędzy zarządza się, aby
księża proboszczowie i rządcy parafii ściągali na
ten cel po 5 groszy od każdego członka odnośnej
parafii. Składki te odeślą księża proboszczowie do
księży dziekanów a księża dziekani do kasy bi-
skupiej. Ponieważ pierwszą ratę 20 655,72 złotych
mamy niebawem zapłacić, prosimy o pospiech w
odesłaniu składek do księży dziekanów.

Pelplin, dnia 24. 10. 1924.

87.

SACRA CONGREGATIO
DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

LITTERAE AD REV. MOS. ORDINARIOS
ITALIAE

CIRCA FACULTATEM CELEBRANDI MISSAM SUB DIO
AD NORMAM CANONIS 822 CODICIS I. C.

Illmo e Revmo Signore, — Molti Ordinari
d'Italia si trovano in gravi difficoltà circa la riso-
luzione da prendere quando loro si presentano
domande dirette a permettere la celebrazione dei
santi misteri fuori delle chiese, cioè dei luoghi
destinati all'esercizio del culto.

La Santa Sede, interpellata in proposito, dopo
accurato studio e matura deliberazione, richiama
loro le seguenti considerazioni.

È notissima la tradizionale disciplina che
abbiamo ricevuto dai Santi Padri, essere cioè
la chiesa il luogo destinato alla celebrazione
della santa Messa. E anzi vi fu tempo in cui
non si permetteva la celebrazione se non nelle
chiese o negli oratori consacrati. Con l'andare
del tempo, per varie ragioni, che non è qui il
caso di ricordare minutamente, la disciplina
ecclesiastica in questa materia si rese un po'
più benigna. Ma a chi la studia nella sua
evoluzione, apparisce chiaramente che, se alcune
volte fu concessa la celebrazione del divin
Sacrificio fuori delle chiese, ciò fu sempre
ristretto i casi di necessità o per motivi
esclusivamente religiosi.

Questa tradizionale disciplina, confermata da
tanti Pontefici e da tanti Concilii, antichissima
ed universale, ebbe ultimamente una nuova

sanzione dal Codice di diritto canonico, dove, al can. 822 § 1, si stabilisce che: „Missa celebranda est super altare consecratum et in ecclesia „vel oratorio“, ecc., e poi, al § 4: Loci Ordinarius... licentiam celebrandi extra ecclesiam et oratorium... concedere potest iusta tantum „ac rationabili de causa, in aliquo extraordinario casu et per modum actus“. Di qui è facile inferire che le facoltà degli Ordinari al riguardo sono assai limitate, non potendosi esercitare se non in qualche caso straordinario, nè senza giusta e ragionevole causa, la quale deve essere unicamente ispirata alle altissime ragioni del culto divino e al bene spirituale dei fedeli. Giova poi inculcare e praticare con la debita serietà queste norme disciplinari per elevare e purificare il sentimento religioso del popolo.

È quindi fuor di dubbio che non si avrebbe la causa giusta e ragionevole, voluta dal citato can. 822, se la celebrazione della Messa fuori della chiesa fosse richiesta in occasione di commemorazioni profane o per dare risalto a feste di carattere politico: in tali circostanze la celebrazione della Messa fuori della chiesa resta vietata in modo assoluto dal citato can. 822. Molto più poi questo vale se si trattasse di celebrazioni, nelle quali, per la loro stessa natura, si insinui alcunchè di superstizioso o di pericoloso al retto sentimento religioso o alla purezza della fede nel popolo cristiano. Nè solo, in questi casi, non si darebbe la causa giusta del Codice, ma assai facilmente si potrebbe dare occasione a deviazioni della sana disciplina del culto cattolico. In questi casi l'Ordinario del luogo avvisi gli interessati che non è nelle sue facoltà di aderire alla domanda, ma, se i richiedenti insistessero invocando speciali ragioni di luogo, di tempo o di persone, egli avrà cura di trasmettere la petizione a questa Sacra Congregazione dei Sacramenti, alla quale spetta la decisione in proposito.

Tanto si partecipa alla S. V. per sua intelligenza e norma.

Dalla Sacra Congregazione dei Sacramenti, 26. luglio 1924.

M. CARD. LEGA, Prefetto.

L. □ S.

† L. Capotosti, Vescovo di Termoli, Segretario.

Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum vydala o mszach św. odprawianych pod gołem niebem czyli t. zw. „mszach polowych“ dnia 26-go lipca 1924, do biskupów włoskich, następujące rozporządzenie:

Wiele biskupów włoskich znajduje się w przykrem położeniu, jak mają sobie postąpić, kiedy im

się przedkłada prośby o pozwolenie odprawienia Przenajświętszej ofiary poza kościołem t. j. poza miejscem na oddawanie czci Boskiej przeznaczonem.

Stolica św. w tym przedmiocie zapytana, zbadawszy rzecz dokładnie i dostatecznie ją rozważywszy, poleca co następuje, wziąć pod rozważenie.

Znaną jest powszechnie tradycja, którą odebraliśmy od Ojców św., że kościół jest miejscem przeznaczonem do odprawienia mszy św. Owszem, był czas, kiedy pozwalano jedynie w kościołach albo kaplicach poświęconych odprawiać mszę św. Z biegiem czasu, z rozmaitych przyczyn, które nie tu miejsce drobiazgowo przypominać, stała się praktyka kościelna, co do tego przedmiotu, po-błażliwszą. Atoli, kto rozwój jej (praktyki) bada, temu staje się jasnym, że — jeżeli niekiedy pozwo-lone zostało odprawienie Boskiej Ofiary poza kościołem — to zawsze ograniczono je do przypadków z konieczności albo z przyczyn wyłącznie religijnych.

Ta tradycyjna praktyka, potwierdzona przez tylu papieży i przez tyle soborów, prastara i powszechna, dostała ostatnimi czasy uroczyste zatwierdzenie przez kodeks prawa kanonicznego, gdzie — can. 822 § 1 — się ustala: „Missa est celebranda super altare consecratum et in ecclesia vel oratorio consecrato aut benedictio“ i § 4: „Loci Ordinarius... licentiam celebrandi extra ecclesiam et oratorium... concedere potest iusta tantum ac rationabili de causa, in aliquo extraordinario casu et per modum actus.“

Z tego łatwo się wnosi, że władza biskupów jest w tym względzie dosyć ograniczona, ponieważ nie mogą jej użyć, chyba jedynie we ważnym przypadku i ze słusznej i rozsądnej przyczyny, taką zaś przyczyną jest jedynie chwała Boża i pożytek dusz wiernych.

Zaleca się więc wpajać i praktykować z przynależną stanowczością te przepisy życia kościelnego, aby podnieść i oczyścić religijne poczucie ludu.

Niema zatem wątpliwości, że nie byłoby przyczyny słusznej ni rozsądnej, jakiej wymaga can. 822, jeżeli o odprawienie mszy św. poza kościołem prosi się z okazji obchodów pamiątek świeckich, lub aby nadać blasku obchodom charakteru politycznego. W takich okolicznościach odprawienie mszy św. poza kościołem jest zakazane absolutnie w myśl wspomnianego can. 822.

A jeszcze więcej rozumie się to, jeżeli idzie o obchody, w których, z natury rzeczy, wysuwa się coś zabobonnego, albo coś, co zagraża prawemu uczuciu religijnemu lub czystości wiary ludu chrześcijańskiego. W takich razach nie byłoby słusznej podług kodeksu przyczyny, lecz przeciwnie, bar-

dzo łatwo dałoby się okazję do zbaczania od zdrowej praktyki kultu katolickiego. W takich razach niechaj Ordynariusz pouczy interesentów, że nie jest w jego mocy do próby ich się przychylić. A gdyby proszący pomimo to o zezwolenie nalegali podając jakieś szczególne powody co do miejsca, czasu lub osoby, tedy trzeba przesłać prośbę do Kongregacji św., do której rozstrzygnięcie w tym przedmiocie należy.

88.

Już w roku 1914 uznano urządzenie nowej placówki duszpasterskiej dla Kasparusa i Suchobrzeżany oddalonych od parafjalnego kościoła w Osieku 13 względnie 15 klm., za potrzebne, dla tego zakupił dozór kościelny w Osieku w. r. 1914 na utrzymanie przyszyłego kuratusa 69 morg. roli, a w roku 1919 zakupiono plac budowlany pod kościół i budynki plebańskie. W tym roku rozpoczęto z budową plebanji—kaplicy w Kasparusie. Murarze kończą pracę, a cieśle chcą kończyć ją przed zimą. Prócz kosztów za te prace murarskie i ciesielskie musi być zapłacony dług w kwocie 1000 zł. 1. 10. 24 a 2167 zł. 1. 12. 24 za drzewo. Mieszkańcy Kasparusa i Suchobrzeżnicy nie są w stanie tych pieniędzy zapłacić. Dla tego prosił ks. proboszcz o kolektę diecezjalną. Przyznano mu ją. Kolekta odbędzie się w niedzielę, dnia 16 listopada r. b. w wszystkich kościołach parafjalnych i filjalnych i w wszystkich kaplicach. WW. Księża proboszczowie i rządcy parafji zechcą powyższą kolektę w niedzielę 9 listopada ogłosić i gorąco polecić i składki kolekty natychmiast do księży dziekanów odesłać, którzy je nadeślą do kasy biskupiej.

Pelplin, 24. 10. 24.

89.

Ministerstwo Skarbu

Dep. Od. i Opł.

L. D. P. O. 4567/V.

Warszawa, dnia 31 lipca 1924 r.

Do

wszystkich Izb skarbowych, oraz Wydziału skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W ustępie 2 Okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 19 maja 1924 roku DPO L.. 1732/V. stwierdzono w sposób kategoriyczny, że majątki kościelne, klasztorne itp. podlegają zasadniczo podatkowi majątkowemu, o ile nie służą bezpośrednio celom kultu religijnego, względnie, o ile dochody z tych majątków nie są obracane wyłącznie na powyższe cele.

Zarządzeniem zawartem w ustępie 3 powołanego Okólnika Ministerstwo Skarbu poleciło umorzyć przypisane od nieruchomości kościelnych (beneficjalnych, kapitulnych, biskupich, klasztornych

itp.) Oraz należących do innych zrzeszeń religijnych kwoty drugiej zaliczki na podatek majątkowy, a uiszczone ewentualnie tytułem tej zaliczki wpłaty, zaliczyć na poczet pierwszej raty podatku majątkowego, płatnej w czasie od 10 czerwca do 10 lipca 1924 r.

Z powyższego zarządzenia wynikało niewątpliwie, że władze wymiarowe winny były obliczyć pierwszą ratę podatku majątkowego także od majątków kościelnych i Ministerstwo Skarbu nie wątpi, że władze wymiarowe wymierzyły rzeczywiście pierwszą ratę rzeczonoego podatku od tych majątków kościelnych, których wartość przekracza 3,000 złotych.

O ileby jednak wbrew oczekiwaniom poszczególne władze wymiarowe nie uskuteczniły dotychczas obliczenia pierwszej raty podatku majątkowego dla właścicieli tego rodzaju majątków, winny to uczynić niezwłocznie przy zastosowaniu postanowień rozporządzenia II. Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 (Dz. U. R. P. nr. 123 poz. 996). Oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. Dz. U. R. P. nr. 35 poz. 366 i rozporządzenia VI. Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1924 r. Dz. U. R. P. nr. 38 poz. 403.

Tylko w tych wypadkach, w których uważane Ogólnie za własność kościelną majątki okazały się w rzeczywistości własnością gminy wyznaniowej lub innego związku samorządowego, co zwłaszcza w b. dzielnicy pruskiej przeważnie ma miejsce, nie należy wogóle wymierzać podatku majątkowego ze względu na postanowienia art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 94 poz. 746).

Zawiadomienia o wysokości pierwszej raty należy adresować do osób prawnych, które w księgach publicznych wpisane są za właścicieli danych majątków np. do kościoła, probostwa, parafji itp. i doręczyć w najbliższym czasie tym osobom, które ze względu na zajmowane stanowisko lub zajęcie swoje mogą być uważane za administratorów dotyczących majątków np. proboszczom, przeorom, specjalnym zarządom kapituł, dóbr biskupich i t. p.

O ile należny z dóbr kościelnych podatek majątkowy nie został w całości we właściwym terminie ustawowym zapłacony, władze podatkowe ściągają go w drodze przymusowej od tych osób, które wspomniane majątki dzierżą w faktycznym władaniu i pobierają z nich dochody.

Na pierwszą ratę podatku majątkowego przypadającego od dóbr kościelnych należy zaliczyć wszelkie ewentualne dotychczasowe wpłaty, uiszczone tytułem pierwszej lub drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego.

Niniejsze zarządzenia należy podać do wiadomości wszystkich władz podatkowych oraz kompetentnych władz kościelnych.

Minister Skarbu:
Wł. Grabski.

**Pomorska Izba Skarbowa
w Grudziądzu.**

L. 52096-II-11831-24.

Grudziądz, dnia 9. VIII. 1924 r.

Do

Kurji Biskupiej Diecezji Chelmińskiej

w Pelplinie.

W ślad reskryptu z dnia 27. V. 1924 L: 35482-II-7712/24 przesyłam powyższy reskrypt Ministerstwa Skarbu do wiadomości z prośbą o zawiadomieniu podległych władz duchownych.

Prezes Izby:
z p. Bromberger.

Powyższy reskrypt Ministerstwa Skarbu podajemy do wiadomości dozorów kościelnych i Wielebnego Duchowieństwa.

Pelplin, dnia 22. 10. 24 r.

90.

**Pielgrzymka Polska do Rzymu w roku
jubileuszowym 1923.**

Zapowiedziana z końcem lipca b. r. w dziennikach pielgrzymka narodowa z Ich Eminencjami Ksks. Kardynałami i Ekscelencjami Biskupami na czele do Rzymu, która wraz z 10-cio-dniowym pobytom w Wiecznym Mieście trwać będzie około trzech tygodni, wyjedzie z Polski z końcem kwietnia 1925.

Pociąg pielgrzymkowy wyruszy z Warszawy i oprócz ważniejszych stacji w kraju zatrzymywać się będzie dłuższy czas w Wiedniu, Padwie, Loreto, i Rzymie, a z powrotem we Florencji i Wenecji. Ceny jazdy, mieszkania, utrzymania przez cały czas pielgrzymki, dojazdów do odleglejszych punktów w Rzymie wyniosą przypuszczalnie dla klasy I-szej: 650—700 zł, dla klasy II-giej 500—550 zł, dla klasy III-ciej 350—400 zł. Ceny ostateczne podane będą później po otrzymaniu dokładnych informacji od Komitetu Rzymskiego co do przewidywanego już dziś wzrostu drożyzny z okazji Jubileuszu we Włoszech.

Dla pertraktacji z Władzami Kolejowemi o pociąg pielgrzymkowy, jakoteż dla zarezerwowania w Rzymskim Komitecie już obecnie odpowiedniej ilości pomieszczeń dla pielgrzymów polskich, Komitet wykonawczy pielgrzymki musi zawczasu wiedzieć, ilu będzie uczestników pielgrzymki.

Wszyscy zatem, którzy chcą wziąć udział w pielgrzymce, mają do końca października 1924 wprost na ręce Przewodniczącego Komitetu wykonawczego Ks. Dr. Wojciecha Tomaka w Przemyślu, plac Czackiego 10, zgłosić kartką korespondencyjną swój udział w pielgrzymce, podając dokładnie i wyraźnie imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, pocztę, województwo, diecezję, oraz klasę, którą zamierzają jechać

O ileby między zgłaszającymi się byli funkcjonariusze państwowi, zechcą to zaznaczyć w zgłoszeniu, a Komitet pielgrzymkowy będzie czynił starania u Władz o uzyskanie dla nich urlopów.

Dalsze informacje co do terminu i sposobu przesyłania pieniędzy, co do starania się o paszporty itd. będą ogłoszone później.

Ks. Dr. Wojciech Tomaka.

91.

Walne Zebrania Sodal. Ignat. odbyły się po ukończeniu tegorocznych polskich i niemieckich rekolekcyj. Według sprawozdania skarbnika Ignacjanyn wynosi przychód roku 1923/24 111.46 zł, rozchód 1,00 zł. Zatem przeszło na rok 1924/25 110,46 zł. Liczba członków sodalicji wynosi 470. Zebrani uchwalili o następująco.

1. Roczna składkę na rzecz Ignacjanyn podwyższa się na 3,00 zł. Jako czasokres, za który płaci się te składki, wyznaczono czas od rekolekcyj bieżącego roku włącznie aż do rekolekcyj roku następującego wyłącznie.
2. By ułatwić skarbnikowi utrzymanie porządku w kasie, upoważniono skarbnika, by za łaskawem pośrednictwem ks.ks. dziekanów ściągnął zaraz od sodalisów wszystkie składki zaległe wraz z składką za rok 1924/25, aby od rekolekcyj w roku 1925 począwszy każdy sodalis wiedząc ile jest teraz kasie winien, mógł się co rak z łatwością uiścić ze swego obowiązku, a tem samem przyczynił się do utrzymania na stałe porządku w księgach kasowych i kasie.
3. Dotychczasowy Zarząd wybiera się na dalsze 3 lata.

Pelplin, dnia 1 października 1924 r.

Directorium Sodal. Ignatianae.

Bartkowski. Dominik. Rożyński.

92.

Personalja.

Instytucję kanoniczną odebrali:

ks. Józef Ledochowski na beneficjum w Radoszkaeh;

ks. Władysław Rygielski z Brzeźna na beneficjum w Górznie; ks. Józef Szydzik, proboszcz z Wiela na beneficjum w Chełmży; ks. Józef Wrycza, wikary z Kowalewa na beneficjum w Wielu; ks. Edmund Roszczyniański, katecheta seminarjum nauczycielskiego w Wejherowie, na beneficjum tamże; Mianowano: ks. wikarego Feliksa Wierzchowskiego z Chmielna kuratusem w Brzeźnie; ks. Jana Ziółkowskiego, dyrektora Zakładu ks. ks. Emerytów, kuratusem w Kielpinach; ks. Józefa Józefowicza administratora z Górzna, wikarym w Kowalewie;	ks. Szczepana Radłkiego wikarego z Chełmży wikarym w Miłobądku; ks. Brunona Maleckiego, wikarego z Wiela, wikarym w Chełmży; ks. Wincentego Kalitowskiego, wikarym w Wielu; ks. Rufina Weissa, wikarym w Nowejcerkwi; ks. Jana Strużynę, wikarym w Konarzynach; ks. Franciszka Boruckiego, wikarym w Rożentalu; ks. Maksa Procha, dyrektorem Zakładu ks. ks. Emerytów w Zamartem. Zmarli: ks. jubilat Władysław Czarnowski, dyrektor kancelarii biskupiej; ks. jubilat Teofil Bączkowski były proboszcz w Mechowie.